

Arrest

nr. 213 681 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEMOL
Avenue des Expositions 8/A
7000 MONS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. DEMOL en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oezbeeks staatsburger van Bashkierse origine en afkomstig uit Tashkent. U woonde sinds 1992 samen met een vriendin, L. (...), met wie u een lesbische relatie had. Om uw relatie met haar verborgen te houden, vertelde u aan vrienden en kennissen dat u met deze vrouw samenwoonde om de kosten van uw appartement te delen en dat u van haar hulp kreeg in de opvoeding van uw zoon, R. (...). Toen uw zoon beschuldigd werd van moord en u onder bedreiging te horen kreeg dat u de zaak moest laten rusten omdat u anders hetzelfde lot zou beschoren zijn, vluchtte u in 2002 naar Tsjechië, waar u enkele maanden later, op het moment dat u uw zoon via een advocaat tegen betaling kon vrij krijgen,

samen met uw zoon asiel aanvraag bij de Tsjechische asielinstanties. In mei 2007 kreeg u een negatief antwoord op uw asielaanvraag. Er werd in Oezbekistan een schuldige gevonden voor de moord waarvan uw zoon beschuldigd werd en u keerde terug naar Tashkent (Oezbekistan). Via uw vroegere bazin, N. (...), kon u er een verblijfplaats krijgen. Enige tijd later ontmoette u R. I. (...) in een park in Tashkent. Nadat u haar uw situatie had uitgelegd, stelde zij u voor bij haar in te trekken. U begon een relatie met haar en slaagde erin om deze verborgen te houden voor de buitenwereld. Op 8 november 2010 vroeg uw bazin N. (...) u of het waar was dat u lesbisch was. Zij vertelde u dat alle medewerkers dit die dag vernomen hadden en erover praatten. Zij raadde u aan om het land te verlaten. U nam de trein naar Tcheliabinsk (Rusland) en ontmoette daar een vriendin. Via een kennis van haar werd uw reis naar België geregeld. Er werd een vals paspoort voor u aangemaakt en u reisde met de trein naar Moskou, om van daaruit met het vliegtuig naar Brussel verder te reizen. U vroeg op 23 november 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 31 mei 2011 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd op 28 oktober 2011 door de RVV bij arrest bevestigd. U verliet België niet en vroeg op 16 februari 2017 voor de tweede maal asiel aan. Ter staving van uw tweede asielaanvraag haalt u aan dat u geen Oezbeeks paspoort heeft en dat u zich meermaals tot de Oezbeekse ambassade heeft gewend om er een te bekomen. Men wil u daar echter enkel een terugkeerdocument uitreiken zodat u naar Oezbekistan kan reizen om daar uw paspoort in orde te brengen. U durft echter niet terugkeren omdat u vreest in Oezbekistan in de gevangenis te belanden. U heeft immers lang in het buitenland verbleven en verkeert daardoor bij terugkeer in een kwetsbare positie. Het feit dat u geen etnisch Oezbeekse bent, maakt u bovendien extra kwetsbaar.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten in kopie voor: attest van de Oezbeekse ambassade, arrest van de RVV met nummer X d.d. 30/05/2016 en viert artikels van Amnesty International.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt enerzijds dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag de motieven herhaalt die u in het kader van uw eerste asielaanvraag inriep (uw zoon die op beschuldiging van moord in de gevangenis belandde, uw seksuele geaardheid). U legde wat deze motieven betreft geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en evenmin bracht u nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hebben op deze asielmotieven. Bijgevolg brengt u wat dit asielmotief betreft, geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Voorts haalde u aan dat u vreest bij terugkeer naar Oezbekistan in de gevangenis te belanden. U heeft immers lang in het buitenland verbleven en verkeert daardoor bij terugkeer in een kwetsbare positie. U verklaarde dat men iemand daar eender wat kan aansmeren, dat een mens daar niet beschermd is (zie CGVS dd. 03/04/2017, p. 4). Ter illustratie verwees u naar de onterechte opsluiting van uw zoon in 2002 enerzijds en naar wat u had gehoord over twee Oezbeekse jongens die in 2007 vanuit Tsjechië naar Oezbekistan waren teruggekeerd anderzijds. Zij waren bij aankomst in Tashkent op de luchthaven gearresteerd. Een van hen kon door zijn familie werden vrijgekocht, de andere werd beschuldigd van een overval met diefstal en kreeg vijf jaar gevangenisstraf (zie CGVS dd. 03/04/2017, p. 3 en 5). Wat dit door u aangehaalde voorbeeld betreft moet vooreerst worden opgemerkt dat het reeds van 2007 dateert, waardoor dit bezwaarlijk actueel genoemd kan worden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen

niet dat u een volledig zicht heeft op de voorgeschiedenis en het persoonlijk profiel van deze jongens. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Oezbekistan hetzelfde risico zou lopen als zij. Voorts stelde u dat u geen etnisch Oezbeekse bent, maar wel van Basjkierse origine, en dat u dat extra kwetsbaar maakt (zie CGVS dd. 03/04/2017, p. 3). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat geen enkele gezaghebbende bron gewag maakt van problemen voor of intentionele benadeling van burgers van Basjkierse origine. De door u geuite vrees dat u omwille van het feit dat u geen etnische Oezbeekse bent meer risico zou lopen om bij terugkeer naar Oezbekistan problemen te krijgen met de autoriteiten overtuigt dan ook niet.

Wat betreft de mogelijkheid dat u in geval van terugkeer naar Oezbekistan zou worden vervolgd omwille van uw asielaanvraag en/of verblijf in België, dient voorts opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat het loutere gegeven van een asielaanvraag of een verblijf in het buitenland op zich doorgaans geen aanleiding geeft tot vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan vervolging is afhankelijk van uw profiel en activiteiten in uw thuisland en in het buitenland die door de Oezbeekse autoriteiten als subversief worden aanzien. Dergelijke elementen blijken echter niet uit uw verklaringen waardoor er op basis van uw asielaanvraag of verblijf in België geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld.

Wat betreft de mogelijkheid dat u omwille van het verstrijken van de geldigheidsduur van uw exitvisum bij terugkeer naar Oezbekistan zou worden vervolgd, dient opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, hoewel dit strafbaar is volgens artikel 223 van de Oezbeekse Strafwet, er doorgaans geen strafzaak wordt ingesteld, en dat, in geval van gerechtelijke vervolging, dit doorgaans aanleiding geeft tot een boete of voorwaardelijke straf. De strafrechtelijke vervolging van overtredingen van artikel 223 wordt door de Oezbeekse autoriteiten hoofdzakelijk gebruikt als instrument om personen te treffen die omwille van hun profiel of activiteiten al eerder negatief in de belangstelling van de overheid stonden. Zoals in deze beslissing reeds werd opgemerkt, blijkt uit uw verklaringen niet dat er in uw geval elementen zijn die hierop wijzen. Bijgevolg kan er louter op basis van het verstrijken van de geldigheidsduur van uw exitvisum geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden vastgesteld.

Uw advocaat bracht verder enkele documenten aan, met name een arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en vier artikels van Amnesty International die handelen over (uit Rusland gedeporteerde) Oezbeekse asielzoekers en arbeidsmigranten die door de Oezbeekse autoriteiten gefolterd werden.

Wat betreft het door u neergelegde arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 168 656 d.d. 30/05/2016, moet worden opgemerkt dat de Raad een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen bindende precedentwaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Andersluidende beslissingen in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze beslissingen.

Wat de artikels van Amnesty International betreft moet worden opgemerkt dat zij weliswaar van latere datum zijn dan de informatie waarover het CGVS beschikt, maar dat zij hier geen ander licht op werpen. Deze artikels bevestigen integendeel de visie van het CGVS dat het risico om bij terugkeer blootgesteld te worden aan vervolging afhankelijk is van het profiel en activiteiten in het thuisland en in het buitenland die door de Oezbeekse autoriteiten als subversief worden aanzien. In de neergelegde artikels blijkt het immers telkens te gaan om personen die als politiek opposant worden beschouwd of die gelinkt worden aan islamistische groeperingen.

Het door u voorgelegde attest van de Oezbeekse ambassade vermag niet bovenstaande conclusie te wijzigen. Het stelt immers louter dat u effectief Oezbeeks staatsburger bent, dat u voor het bekomen van een nieuw paspoort moet terugkeren naar Oezbekistan en dat u daarvoor een terugkeerdocument kan worden uitgereikt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van

vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van acht werkdagen, wijst de Raad erop dat de termijnen vermeld in (oud) artikel 57/6/2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet – artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd bij wet van 21 november 2017 met inwerkingtreding op 22 maart 2018 zijnde na het nemen van de bestreden beslissing – termijnen van orde betreffen en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijnen worden overschreden.

2.2.3. De Raad wijst er verder op dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 23 november 2010 door verwerende partij bij beslissing van 31 mei 2011 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 69 519 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 oktober 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden

beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavige asielaanvraag steunt op het feit dat zij vreest bij een terugkeer naar Oezbekistan in de gevangenis te belanden omdat zij bij terugkeer in een kwetsbare positie verkeert gezien haar lange verblijf in het buitenland. Zij stelt bovendien extra kwetsbaar te zijn gelet op het feit dat zij geen etnisch Oezbeekse is.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.6.1. Verzoekende partij meent dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met de door haar bijgebrachte nieuwe informatie en stukken, en in het bijzonder met het arrest nr. 168 656 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 mei 2016, het attest van de ambassade van Oezbekistan en de vier artikels van *Amnesty International*.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij aangaande de door verzoekende partij bijgebrachte stukken in de bestreden beslissing terecht als volgt oordeelt: *“Wat betreft het door u neergelegde arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 168 656 d.d. 30/05/2016, moet worden opgemerkt dat de Raad een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen bindende precedentwaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Andersluidende beslissingen in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze beslissingen.*

Wat de artikels van Amnesty International betreft moet worden opgemerkt dat zij weliswaar van latere datum zijn dan de informatie waarover het CGVS beschikt, maar dat zij hier geen ander licht op werpen. Deze artikels bevestigen integendeel de visie van het CGVS dat het risico om bij terugkeer blootgesteld te worden aan vervolging afhankelijk is van het profiel en activiteiten in het thuisland en in het buitenland die door de Oezbeekse autoriteiten als subversief worden aanzien. In de neergelegde artikels blijkt het immers telkens te gaan om personen die als politiek opposant worden beschouwd of die gelinkt worden aan islamistische groeperingen.

Het door u voorgelegde attest van de Oezbeekse ambassade vermag niet bovenstaande conclusie te wijzigen. Het stelt immers louter dat u effectief Oezbeeks staatsburger bent, dat u voor het bekomen van een nieuw paspoort moet terugkeren naar Oezbekistan en dat u daarvoor een terugkeerdokument kan worden uitgereikt.” Verzoekende partij maakt weliswaar duidelijk dat zij niet akkoord gaat met deze motivering, doch dient door de Raad te worden vastgesteld dat zij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die afbreuk doen aan voormelde motivering.

2.2.7.1. Verder meent verzoekende partij dat uit de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde “COI Focus” betreffende “Oezbekistan. Artikel 223 van de Oezbeekse Strafwet (illegale in- en uitreis) en het verstrijken van de geldigheidstermijn van het uitreisvisum” van 17 juli 2017 geenszins besloten kan worden dat deze wetgeving enkel wordt toegepast bij politieke opposanten. Immers “(e)en advocaat zei alleen dat hij van mening was dat de strafrechtelijke vervolging van overtreding van artikel 223 gereserveerd is op politiek tegenstander. In feit weet hij niks.” Verzoekende partij meent dat de bronnen tegenstrijdig zijn aangezien “ (m)en denkt (zonder weten) dat artikel 223 strafwet alleen voor politieke tegenstander werd toepassen, maar een anoniem getuige verklaart dat een van zijn vriendin probleem heeft gehad”. Ook de getuigenissen van de heer Ponomarev zijn tegenstrijdig aangezien hij enerzijds meent dat in het buitenland gewerkt hebben of een asielaanvraag ingediend hebben niet volstaat om aan repressie onderworpen te worden in Oezbekistan doch anderzijds dan weer gewag maakt van een getuigenis van een Oezbeeks staatsburger die verklaarde dat enkele migranten die vanuit Rusland naar Oezbekistan gedeporteerd werden gerechtelijk vervolgd werden omwille van het

illegaal oversteken van de grens en veroordeeld werden tot een voorwaardelijke straf in het geval de termijn van hun uitreisvisum verstreken was op het moment van hun terugkeer.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat bovenstaand betoog berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat artikel 223 van de Oezbeekse Strafwet enkel wordt toegepast bij politieke opposanten. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat uit de beschikbare informatie – de “COI Focus” betreffende “Oezbekistan. Artikel 223 van de Oezbeekse Strafwet (illegale in- en uitreis) en het verstrijken van de geldigheidsduur van het uitreisvisum” van 17 juli 2017 (administratief dossier, bijlage 8, deel 3) – blijkt dat de strafrechtelijke vervolging van overtredingen van artikel 223 door de Oezbeekse autoriteiten *hoofdzakelijk* wordt gebruikt als instrument om personen te treffen die omwille van hun profiel of activiteiten al eerder negatief in de belangstelling van de overheid stonden. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt nergens dat er in haar geval elementen zijn die hierop wezen. Wat betreft personen die niet beantwoorden aan dergelijk profiel, geldt dat, hoewel het verstrijken van de geldigheidsduur van een exitvisum bij terugkeer naar Oezbekistan strafbaar is volgens artikel 223 van de Oezbeekse Strafwet, doorgaans geen strafzaak wordt ingesteld bij het overtreden van dit artikel, en dat, in geval het toch tot een gerechtelijke vervolging komt, dit doorgaans enkel aanleiding geeft tot een boete of voorwaardelijke straf. Op basis van deze informatie concludeert verwerende partij dan ook terecht dat louter op basis van het verstrijken van de geldigheidsduur van haar exitvisum in hoofde van verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld.

De overige kritiek van verzoekende partij op voormelde COI-Focus is niet van aard om bovenstaande conclusie in een ander daglicht te stellen. Immers beperkt zij zich tot de losse bewering dat de personen die naar aanleiding van het opstellen van deze COI-Focus gecontacteerd werden ‘van niets weten’. Daarnaast stelt zij nog dat de getuigenis van de heer Ponomarev tegenstrijdig is, doch bemerkt de Raad dat deze laatste zijn stelling dat in het buitenland gewerkt hebben of een asielaanvraag ingediend hebben niet volstaat om aan repressie onderworpen te worden in Oezbekistan louter preciseerd door te stellen dat hij wel weet heeft van een gerechtelijke vervolging van enkele migranten die vanuit Rusland naar Oezbekistan gedeporteerd werden. De heer Ponomarev verklaart hierbij echter dat zij veroordeeld werden tot een voorwaardelijke straf in het geval de termijn van hun uitreisvisum verstreken was op het moment van hun terugkeer, waardoor dit geval slechts bevestigt dat wanneer het tot een gerechtelijke vervolging overeenkomstig artikel 223 van de Oezbeekse Strafwet komt, dit doorgaans enkel aanleiding geeft tot een boete of voorwaardelijke straf.

2.2.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 7 en 8) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 april 2017 de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidige asielaanvraag aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat de nieuwe elementen die door verzoekende partij werden aangebracht in het kader van haar huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin

van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT